

FINISTA

Dům snů

Natalja Ščerba

FRAGMENT

Finista – Dům snů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Natalja Ščerba

Finista – Dům snů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FINISTA

Dŭm snŭ

Natalja Šerba

FRAGMENT

REALITA JE POUZE JINÝM SNEM.
SEN JE POUZE JINOU REALITOU.

Fini se zarazila. Spatřila hustou zahradu zahalenou do zeleného kabátu a za ní Dům. Byla to jednopatrová, světlemodrá budova s velkými okny a vyřezávanými dřevěnými okenicemi. Lesklá střecha byla posetá sytě modrými taškami a jasně se blýskala na slunci.

Otec otevřel vrzající zdobenou branku, aby rodinu pustil dovnitř, a společně pokračovali po barevné mozaikové cestě kolem nádherných ovocných stromů a keřů obrovských pivonek a zimolezů. Matka obdivně přikývla a začala se zvesela bavit s tetou Lisou, Finin starší bratr Vlad tu a tam zapískal a její starší sestra Ella se kolem sebe rozhlížela s pusou dokořán.

Fini všechny předběhla, aby se jako první dostala tam, kde prve viděla povědomý prkenný přístřešek nad vchodem a otevřenou verandu s nízkým světlemodrým zábradlím.

Netrpělivě vyšla schody a opatrně pohládila kamennou vázu s květinami, jež byla na dotek teplá a drsná. Rukou přešla po světlemodrém zábradlí... Chtěla se přesvědčit, že se jí to jenom nezdá.

Najednou se jí sevřelo srdce a divoce se rozbušilo: v rohu verandy spatřila povědomé houpací křeslo z jasně modrých proutků, které jí vždycky přitahovalo, ale zároveň se ho bála. Ve druhém rohu verandy stály dvě židle v mátové barvě se zdobenými opěradly vyřezávanými do tvaru listu. Na jedné židli ležel kostkovaný, sytě modro-bílý pléd a vedle stěny stál na lavičce košík s rozdělaným pletením a jehlicemi, velká světlemodrá miska se stříbrným písmenem F a skleněná miska plná sladkých karamelů. Na prkennou podlahu verandy kdosi pečlivě naranžoval tmavěmodrý koberec. Vypadalo to, jako by se předchozí majitelé vůbec neodstěhovali a nechali tam všechny věci tak, jak byly.

„Koukejte na ten altánek!!!“ dolehl Vladův hlas až k Fini, „sem dáme moje repráky!“

Ella okamžitě protestovala:

„S tím nepočítej, tam se budu učit!“

Otec s matkou stáli na cestě poseté růžovým šterkem a hlasitě obdivovali miniaturní růže, jež se vinuly podél cihlové zdi. Teta Lisa

si se zavřenýma očima přivoněla ke každičkému poupěti – vždycky toužila mít svou vlastní zahradu.

„Mami, Vlad chce bydlet v altánku!“ zakvílela Ella.

„V domě musí být ale nádherné pokoje,“ hlasitě pronesl otec. „Například ten v prvním patře s terasou...“

Ella s Vladem se beze slova rozeběhli k domu a během chvilky už dupali po schodech do prvního patra.

Fini se chtěla rozeběhnout za nimi, když si najednou všimla, že na nejnižším schodu verandy stojí lucerna s hranatými sklíčky. Uvnitř hořela tlustá světlemodrá svíčka. Dívce se opět sevřelo srdce.

Z prvního patra byl slyšet bratrův pronikavý hlas: „Mami, my tady fakt budeme bydlet?! Tak to si zamlouvám ten největší pokoj nahoře! Ten s terasou!“

„To teda ne, ten největší a nejsvětější pokoj je můj!“ rychle zakřičela Ella. „Mám hodně práce, potřebuju osobní prostor ze všech nejvíc. A taky jsem nejstarší!“

„Pokoj bude toho, kdo tam první doběhne!“ nevzdával se Vlad.

Konečně dorazili i rodiče.

„To je ale nádherný dům,“ radostně si povzdechla matka. „Jak se ti tu líbí, Andreji?“

„Je to tu hezké,“ přisvědčil otec.

„Vždyť ty pokoj vůbec nepotřebuješ, stejně jsi celé dny v tělocvičně!“ zlobila se Ella. „Mami, tak něco řekni! Brzo mi začne škola!“

„Uklidněte se, místa je tu dost pro všechny. Fini, jsi nějak nezvykle potichu,“ obrátila matka pozornost na svou mladší dceru. „Jsi v pořádku?“

Fini pokrčila rameny. Cítila se skvěle. Jen se potřebovala ujistit, že je to všechno opravdové: dům, veranda se židlemi, modré houpací křeslo a světlemodrá svíčka v lucerně.

„MAMI!“ rozlehl se Ellin srdcervoucí nářek. „Vlad nechce odejít z mého pokoje!“

„Je můj!“ ozval se Vlad. „Ať odejde sama!“

„Nee, můj! Au! Mami, on mě praštil!“

„To je lež!!! To ty jsi mě praštila!“

Otec se rozesmál.

„Pořád to samé dokola,“ vyměnil si s matkou pohled. „Fini, proč tady tak stojíš? Utíkej si vybrat pokoj, než si je tvoji sourozenci všechny rozeberou!“

Fini neodpověděla. Schválně se nezapojila do hádky mezi Vladem a Ellou, protože už dávno věděla, který pokoj bude nakonec její. Bude to ten, který směřuje do zahrady. A z jeho jediného širokého okna je úchvatný výhled ven... Nejprve se však musela ujistit, že je to skutečně tak.

Fini se štípla do ruky. Zabolelo ji to, a tak si oddechla. Intuitivně pohladila brož, kterou měla připíchnutou na ramínku šatů, a sklopila k ní zrak. Javorový list byl pořád rudý se zlatými třpytkami, neproměnil se ve stříbrný šperk.

Takže byla v reálném světě.

Ale později ve snu se tento Dům choval úplně jinak...

Kapitola 1

KDO JE FINI?

Být nejmladším členem rodiny je těžká role, domnívala se Fini. Ať už jste staří jakkoliv, stejně se o vás všichni pořád starají a myslí si, že jste z rodiny nejméně schopní, tedy k ničemu. Koneckonců přesně tak o Fini mluvila babička Elvíra.

Ale bylo těžké, aby ji brali jinak, protože vyrůstala po boku vzorné starší sestry Elly a senzačního bratra Vlada. Ella dokončila školu s tím nejvyšším možným hodnocením a připravovala se na vysokoškolské studium na katedře marketingu a reklamy. Kromě toho hrála na pianino, měla svůj Youtube kanál, zajímala se o moderní umění a za cíl

si vytyčila vybudovat kariéru v prestižní módní společnosti. Letos v zimě bylo Elle osmnáct, na což byla nesmírně pyšná, a od té doby se z ní stal ještě větší suchar než předtím.

Vlad školu rád neměl, zato už od útlého dětství chodil do různých sportovních klubů a vždycky byl nejlepší. Když Vlad s aktuálním sportem sekl, zvonili u nich doma trenéři a dlouhou dobu rodiče přesvědčovali, že by se měl vrátit. Ale bratra to pokaždé rychle přestalo bavit a začal se zajímat o něco nového – lehkou atletiku, plavání, vodní pólo, ragby či fotbal. Nakonec zůstal u taekwonda a svým novým trenérům dělal radost, protože vyhrával jedno mistrovství za druhým. Kvůli jeho úspěchům se z něj stal pořádný náfuca a kamarádil se stejnými machírky z reprezentačního týmu, jako byl on.

No, a s Fini byly pořád jen problémy. Ani jeden z návrhů babičky Elvíry, která se vždycky zajímala o vzdělání svých vnuček, se Fini nezalíbil. Nechtěla zpívat, hrát na pianino ani sportovat. Babička Elvíra ji neúnavně doprovázela na taneční hodiny, plavání, různé intelektuální kroužky, dokonce i kurzy ručních prací, ale Fini se všude nudila.

Po každém dalším pokusu se babička na mladší vnučku strašlivě zlobila a vyčítala jí, že se vůbec o nic nezajímá. Ale Fini jí vždycky oponovala tím, že už má svého oblíbeného koníčka, a tím je malba. Nejraději malovala oči! Fini někde zaslechla, že když se člověku podíváš do očí, spatříš jeho opravdovou duši, a ona chtěla zjistit, jestli mají duši i stromy, květiny, lavičky v parku nebo třeba mamiččin oblíbený čajový set. Fini také bavilo ztvárňovat obyčejné věci neobyčejným způsobem: malovala konvice na čaj a hrnečky s veselými nebo smutnými očima, vázy s pruhovanými kalhotami nebo sukněmi, televizi na tenkých nožičkách v pletených ponožkách nebo gauč, který spal na svých vlastních polštářích. Obyčejné věci se pod jejíma rukama najednou staly zajímavými a zábavnými. Babičku však její díla děsila a otec poznamenal, že styl není špatný, ale hrnečky s velkýma očima mu nahánějí strach. Matka její malby zdrženlivě chválila a jenom teta Lisa, matčina mladší sestra, si Fininu tvorbu prohlížela ráda. Dokonce

tvrdila, že její neteř má výjimečné tvůrčí nadání, jaké měla za mlada i ona.

„Snílci, jako jsme my, Fini, to nemají v životě lehké,“ říkávala jí teta Lisa u šálku čaje a kousku oblíbeného jablečného koláče. „Jsme pro tento svět moc komplikované a většina lidí si zvykla na prosté, jednoduché věci, které už dávno mají své místo ve škatulkách.“

Při jejích slovech babička Elvíra pokaždé protočila panenky a hlasitě si povzddechla, poněvadž mamincinu sestru považovala za podivínku. Svého jediného syna Andreje – Finina otce – vychovala přísně. Stal se z něj auditor, i když zatím pracoval jen v malé firmě.

Nakonec babička ustoupila a zapsala Fini do umělecké školy, kde byla ředitelkou její kamarádka z dětství. Ze začátku se tam Fini líbilo: všude visely olejomalby, ve třídách to hezky vonělo po barvách a nikdo jí nezakazoval malovat. Fini po celý rok zobrazovala smutná zátiší a beztvaré obličej mramorových lidí až do doby, kdy nastala chvíle závěrečné zkoušky.

Ředitelka osobně vystoupila před každou třídou a vybízela studenty, aby se předvedli a namalovali to nejlepší zátiší ve svém životě, protože na zkoušku přijede nějaký důležitý pán, který rozhoduje o navýšení finančních prostředků pro školu.

Ředitelčin vášnivý proslov Fini povzbudil natolik, že si skutečně nachystala své nejlepší zátiší. Její malbu pohltily oči – namalovala je na břichatou vázu, každyčkou pivoňku, lesklé červené jablko, zaoblenou žlutou hrušku i každyčkou kuličku hroznového vína. Celé tohle velkolepé dílo zasadila na plochý klobouk se širokou kreprou, který měl na hlavě veselý, vousatý muž s nápadným pihovatým obličejem – Fini ho obkreslila podle jedné staré anglické pohlednice. Později se překvapivě ukázalo, že vousatý muž na obraze byl velmi podobný zrovna tomu důležitému pánovi, který rozhodoval o přidělení financí pro školu. Akorát tenhle pán se ani trochu neusmíval, a jakmile Fini malbu spatřil, z nějakého důvodu se velmi rozhněval a požádal ji, aby odešla ze třídy.

Následujícího dne pozvala ředitelka babičku Elvíru na čaj. Babička

se vrátila za dvě hodiny a zamlklé Fini neřekla ani slovo. Pouze její sevřené rty nasvědčovaly tomu, že jejich rozhovor byl nepříjemný. Po tomto incidentu Fini uměleckou školu přestala navštěvovat.

Nakonec nad ní babička Elvíra mávla rukou a začala se soustředit na starší vnučku Ellu, která podle jejích slov *měla šanci pozvednout socioekonomický status rodiny*.

Nejdříve měla Fini radost, že jí konečně dají pokoj. Jenže jí nebylo souzeno, aby se její přání vyplnilo...

Všechno to začalo, když byly Fini 4 roky. Tehdy se jí poprvé stalo něco velmi podivného. Zčistajasna upadla do opravdu hlubokého spánku. Stalo se to během novoročního věštění. Ella s kamarádkami zapálily v celé místnosti svíčky a postupně si jedna za druhou prohlížela svého vyvoleného ve velkém kulatém zrcadle, jež viselo na zdi. Fini se směla taky podívat, ale v zrcadle spatřila jen odraz plápolajícího plamene svíčky a z nějakého důvodu se jí začalo hrozně chtít spát.

Možná byla tenkrát jen unavená, ale podařilo se jí usnout rovnou na podlaze a probudit se až za 3 dny.

Tahle příhoda se opakovala ještě jednou, když Fini odjela na dětský tábor, který se nacházel na starém panství. Zpočátku šlo všechno jako po másle. Fini se staré sídlo moc líbilo – v chodbách na podlaze a na schodišti ležel vzorovaný tlustý koberec, na zdech ve dne i v noci svítily kroucené svícny z křišťálu a mědi, na starých měděných garnýžích visely těžké závěsy s tylovými záclonami, a v jídelně bylo dokonce stříbrné nádobí. Fini se promenádovala po chodbách a představovala si, že její rodina nežije v malém bytě, ale v pohádkové vile se spoustou místností plných zajímavých věcí a obrovitánskou zelenou zahradou. Na táboře se Fini nenudila – přihlásila se na nejrůznější kurzy a semináře, takže si rychle našla přátele.

Toho podivného večera vypnuli na panství elektrinu a ve společenské místnosti hořely svíčky ve starých svícnech. Panovala příjemná a veselá nálada, starší děti vyprávěly strašidelné příběhy a hrály opravdovou divadelní hru. Když tu si Fini všimla odrazu plamene svíčky v nablýskaném měděném svícnu a zase se jí chtělo spát.

Vzbudili ji až za tři týdny. Tentokrát se o ni rodiče začali opravdu bát. Fini navštívila řídu doktorů, ale všichni rozhazovali rukama se slovy, že dívka je úplně zdravá.

Po nějaké době odjela celá rodina na dovolenou do Řecku, kde plánovali zůstat dva týdny. Ale už třetí den Fini znovu upadla do spánku, když ji očaroval slavnostní pouliční karneval – tentokrát spala celý měsíc. Pamatovala si jen na odraz jasného plamene pochodně, který zahlédla ve výloze obchodu.

V Řecku si uvědomila, že se jí chce spát tehdy, když spatří odraz plamene, a je jedno, jestli je to oheň ze svíčky nebo plynové lucerny. Pokusila se o svém objevu říct Elle, ale ona o tom nechtěla ani slyšet, a ještě rodičům sdělila, že se její mladší sestra zbláznila.

Fini absolvovala další kolečko u doktorů. Po tomto zážitku se rozhodla, že bude lepší, když o svých domněnkách vůbec nebude mluvit...

Uplynula nějaká doba a Fini začaly růst modré vlasy. Matka Fini ostříhala nakrátko s nadějí, že jí pak narostou hnědé vlasy, ale to se nestalo, a tak Fini nosila hezké mikádo, které jí svou délkou zakrývalo jen uši.

Rodiče sami sebe přesvědčovali, že dceřiny vlasy jsou stejně hnědé jako ty matčiny, jen mají neobvyklý modrý odstín. Ovšem Fininy vlasy se v průběhu roku vůbec nezměnily, a tak se rozhodli ji znovu vzít k lékařům. Doktorů Fini prohlásili za úplně zdravou dívku a všichni jim radili počkat, až vyrostete. Zastřeným hlasem naznačovali, že to pak *samo přejde*.

Ale Fininy vlasy se každý rok zbarvovaly do čím dál sytějšího modrého odstínu. Vlad byl našťvaný, že kvůli mladší sestře nejezdí nikam na dovolenou, a dal jí přezdívku Finek-lílek. Oslovovali ji tak i všichni jeho kamarádi, kteří se k nim chodili dívat na všelijaké sportovní přenosy nebo hrát online hry. Nejčastěji jí takhle říkal Vladův nejlepší kamarád Gleb, který se Fini docela líbil, protože uměl vyprávět vtipy a měl krásný úsměv.

Fini dokonce přemýšlela nad tím, že by se do něj třeba mohla zamilovat, ale jedna událost vše zhatila. Jednou totiž Gleb přede všemi

prohlásil, že mu Finin vzhled nahání strach a přijde si, jako by na něj hledělo divoké lesní zvíře s obrovskými vyděšenými očima a hubenými nohama. Celá partička se rozchechtala a Fini zahanbeně utekla do koupelny. Po nějaké chvíli se rozhodla vyjít ven, protože jí matka nejednou opakovala, že pokud odpoví na urážku úsměvem, může se spřátelit s kýmkoliv.

A Fini se o to chtěla poctivě pokusit. Prošla obývákem a upřímně se na Gleba usmála, ale chlapec schválně zareagoval vylekaně: chytil se za srdce, začal se naoko svíjet v křečích a nakonec na ni ukázal vulgární gesto. Všichni vybuchli smíchy, dokonce i Vlad, ačkoliv pak svého kamaráda okřikl, aby se do jeho sestry nenavážel. Tehdy Fini pochopila, že dospělí nemusí mít vždycky pravdu, poněvadž často neznají všechny okolnosti.

Definitivně se na Gleba naštvála, obětovala dva koláče s hutným smetanovým krémem od tety Lisy a strčila mu je do bot – po jednom koláči do každé boty. Jen ať ví, že se dokáže sama za sebe postavit, i když má hubené ruce a nohy!

Když se všichni kamarádi chystali k odchodu, Gleb, který pokaždé nejvíc chvátal, strčil jako první nohy do svých bot. Ozvalo se začvachtání, které nikdo kromě Fini a její oběti neslyšel. Gleb zmateně zíral na své nohy a postupně mu to docházelo: napřed zezelenal, pak zbledl a nakonec zrudl až po uši.

Matka si jako první všimla, že s ním něco není v pořádku.

„Tobě je špatně, drahoušku?“ úzkostlivě se ho zeptala.

Gleb však jenom zavrtěl hlavou, přičemž ještě víc zrudl. Fini se zlomyslně ušklíbala. Věděla, že to nikdy nepřizná, protože by se jinak stal terčem posměchu u svých vlastních kamarádů.

„Beztak se jen přejeď brambůrků,“ prohlásil Vlad. „Sežral tři pytlíky!“

Všichni se rozesmáli a Glebův obličej nabyl nezdravého bordového odstínu.

Po tomto incidentu začala Fini vážně přemítat o svém vzhledu. Proč se ostatní tolik pozastavovali nad jejími modrými vlasy? Proč

musel mít člověk bezpodmínečně černou, zrzavou nebo hnědou barvu vlasů, aby ho ostatní považovali za „normálního“ nebo „patřičného“? Kromě modrých vlasů vypadala Fini normálně, možná až příliš obvykle. Měla velké světlehnědé oči (její otec tvrdil, že jsou jantarově hnědé) a kulatý srdcovitý obličej, jak zase říkávala matka. Nos měla jako pršáček a každé jaro jí na něm vyskákala hromada pih, které jí vydržely skoro celý rok. Její rty byly plné a krásné, ale mezi předními zuby měla malou mezírku. Matka a teta Lisa ji považovaly za roztomilou, ale Fini by upřednostnila úhledné a rovné zuby, jaké měly populární bloggerky a filmové herečky. Kromě toho ještě toužila být vysoké postavy a mít svalnatější ruce a nohy.

Fini vzhled hodně trápil a nevěděla, jak vlastně vypadá, protože rodiče ji něžně oslovovali *koloušku* a ubezpečovali ji, že je moc milá a sympatická dívka, zatímco její bratr s kamarády jí přezdívali *Finek-lilek* stejně jako v dětství. Ze začátku se dokonce prala s každým, kdo ji tak nazval, ale o to víc si ji pak dobírali.

Když se Fini naštvála, potemněly jí oči a zmodraly duhovky, jako by se v nich zrcadlila bouře (tak to říkávala teta Lisa). V takových chvílích se Fini báli všichni včetně kluků, protože věděli, že když se tahle na první pohled křehká dívka rozčílí, je lepší ji nechat na pokoji.

Její vznětlivá povaha kamarády bohužel odrazovala: většina dívek se Fini otevřeně vyhýbala a za zády ji pomlouvala, že je rváčka. A kluci ji mezi sebe nepřijali proto, že byla prostě holka. Navíc Fini měla už delší dobu pověst podivínky kvůli svému dlouhému spánku.

A tak se stalo, že Fini přestalo bavit všem dokola dokazovat, že je normální, a začala se pomalu stranit lidí a uzavírat do sebe.

Jednoho pochmurného, deštivého dne přinesl otec domů starou petrolejovou lampu a babička Elvíra ho požádala, aby ji opravil. Otec ji dlouho dával do kupy – čistil ji, leštil a upevňoval knot. Když konečně zažehl oheň, byl už večer. Fini vše pozorovala za zvuku monotónního deště bubnujícího do okenního skla a hleděla na odraz lampy v okně, až se najednou proměnil v matnou, rozmazanou šmouhu a ona začala dřímat.

Právě toho večera upadla do neobyčejného snu, který i podivně začínal: Fini vzala do ruky petrolejovou lampu a z reality vkročila přímo do okenního skla, za nímž začínala dlouhatánská chodba se spoustou dveří. Kráčela chodbou dál a dál, dokud se neocitla před dokořán otevřenými dveřmi, za kterými nebylo nic než prázdno.

Ale Fini se nebála, směle vstoupila do temných dveří a najednou se proměnila v podivného bílého ptáka s malými křídly, dlouhým vějířem ocasních per a stříbrnou korunkou na hlavě. V téhle ptačí podobě dlouho letěla nad nesmírně krásnými horami a jezery, přelétala pouště, stepi a pod sebou měla kouzelná města plná vysokých křišťálových věží, jež se utápěly v moři pestrobarevných světél. Potkávala podivné létající stroje, na kterých seděly zvláštní bytosti nejrůznějšího vzezření – zahlédla smutnou slunečnici s lidským obličejem i obra z velkých a kulatých balvanů. A všude ji vítali, jako by byla jejich stará známá: *Ahoj, Finisto!* nebo *Rád vás vidím, paní Finisto!* Byl to tak živý, jasný a nádherný sen!

Jenže později se ukázalo, že toho večera Fini usnula na celý měsíc. Veškeré snahy ji vzbudit byly zbytečné, ani vědro studené vody, které tajně přinesl její starší bratr, nevedlo k ničemu jinému, než že dostal přísně vyhubováno od matky.

Nikdo nedokázal pochopit, co se to s dívkou děje. Doktoři, kteří je jeden za druhým znovu navštěvovali, opakovali: *Fini je naprosto zdravá. Dýchá klidně, nezrychluje se jí puls, má normální teplotu. Dívka neztrácí na váze a velmi dobře vypadá, dokonce má ruměnc na tvářích, jako by se právě vrátila z procházky.* Když se Fini konečně probudila, musela znovu obejít všechny doktory, kteří opětovně potvrdili, že je v naprostém pořádku.

Od té doby Fini usnula na dlouhou dobu ještě několikrát. Obvykle to trvalo týden nebo dva a pokaždé se jí zdály velmi živé sny: jednou létala za pomoci vlastních bílých křídel, podruhé plavala v hlubinách moře mezi korálovými útesy a pestrobarevnými rybami, pak zase řídila tramvaj v prázdném opuštěném městě, kde žily jen kočky a mluvící stromy.

Ale nejpodivuhodnější na tom bylo, že ve snu ovládala magii! Jakmile si Fini něco představila, rázem se to před ní objevilo. Mohlo to být cokoli – šálek čaje, obrovský dort, zrcátko, kniha, balón, křeslo nebo i kočár tažený čtyřspřežím. A co víc, jednou Fini dokázala postavit celý zámek! S věžemi, hradbami a vjezdovou bránou. Ale nevydržel stát moc dlouho – z nějakého neznámého důvodu se spustil prudký liják a zámek se rozpil, jako by byl jenom nakreslený na papíře. Něco podobného se přihodilo i s dalšími věcmi, které si Fini vymyslela. Zničil je buď déšť, oheň, nebo vítr. Pokaždé, když se Fini pokusila vytvořit něco globálního – třeba visutý most mezi horami nebo obrovské fialové slunce –, tak ji to vymrštilo ze snu a probudila se.

Fini to však nerozhodilo, nadále pokračovala ve svých experimentech a s každým dalším pokusem byly její představy ve snech zřetelnější a hmatatelnější.

K Fininu překvapení se jí nezdály skoro žádné noční můry. Jen občas si všimla, že kdesi v dáli jejích kouzelných snů se nachází něco temného, co se pomalu pohybuje a čím dál víc k ní přibližuje jako mořské vlny valící se na břeh. Pociťovala, že to je něco nesmírně děsivého a krutého... Něco, co určitě přijde a celou ji pohltí. Nicméně hrůzná černota zůstávala daleko a zanedlouho se jí dívka přestala zabírat.

Fini se samozřejmě chtěla se svými blízkými podělit o skvělé objevy. Ale jakmile začala o svých „dlouhých snech“ vyprávět, otcí divně ztuhl obličej a matce se zalily oči slzami. Sestra Ella podrážděně našpulila rty, přičemž se tvářila odměřeně, a bratrův pohled mluvil za vše. Když se ve škole začaly šířit fámy o tom, že se kvůli svým letargickým snům trochu „zbláznila“, přestala o nich mluvit úplně. Jen někdy se se svými dojmy svěřila tetě Lise, protože matčina sestra měla v oblíbě odhalovat význam snů, a dokonce si vedla svůj vlastní snář.

Fini si uvědomila, že každý ze svých „dlouhých“ snů vnímá jako neuvěřitelné dobrodružství, kterého se pokaždé nemůže dočkat. Jako by objevovala jiný, paralelní svět, kde si mohla podle své libosti cokoli představit a vytvořit.

Kromě toho měla ještě jedno tajemství, a tím byly Dveře, které se jí v každém snu objevovaly už od dětství.

Někdy to byla brána, vrátka nebo zavěšená látka, ale nejčastěji se objevovaly samotné dveře. Jednou byly malinkaté jako vchod do myší díry, podruhé zase obrovitánské jako vstup do nebe; pak dřevěné nebo železné; červené, bílé, zelené; nové, čerstvě natřené nebo zase staré, zašlé a s prasklinami; tenké a vzdušné jako pavučina nebo těžké a mohutné jako dveře do starého sklepa. Fini se nejvíc líbily dřevěné dveře natřené tmavěfialovou barvou, které měly důmyslné stříbrné zárubně s ozdobami ve tvaru břechťanových výhonků a mohutnou stříbrnou kliku, která vypadala jako javorový list. Ale ať Fini brala za kliku sebevíc, Dveře pokaždé zůstaly zavřené, jako by se v jejím snu nacházelo místo, kam nemohla vstoupit bez zvláštního pozvání. Dveře Fini trochu naháněly strach, protože cítila, že se za nimi skrývá něco důležitého, co je pro ni zatím nepřístupné... Jako by to byla brána do samotného srdce, kde se ukrývá nejdůležitější tajemství v jejím životě. A o to víc chtěla tuhle záhadu vyřešit.

Takhle Fini žila svůj obyčejně neobyčejný život, kdy se každé ráno radovala z nového dne a večer se těšila na nový sen.

Avšak jednoho dne, když jí bylo dvanáct let, usnula na celé tři měsíce. Té noci se jí zdál ten nejpodivnější a nejúžasnější sen v jejím životě.

Kapitola 2

DÁREK

Podél zarostlého houští se klikatila úzká pěšina. Stonky trávy byly smaragdově zelené, limetkové a stříbrně popelavé barvy a vypadaly jako shluk krystalů. Křehké sněhobílé květiny zase připomínaly víly, které si do osvěžujícího lesa přiletěly odpočinout.

Fini šla bosa a při chůzi cítila chladnou mokrou zem. Na sobě měla svůj oblíbený pestrobarevný sarafán – byly to patchworkové šaty ušité z kousků jejího starého oblečení, například šatů, džínů, trička se srandovním jelenem, dokonce i pruhovaných ponožek. V dnešním snu

měla kdoví proč modré vlasy až po pás, přičemž některé prameny měla spletené do malých copánků. Fini si už zvykla, že ve snech je všechno trochu jinak než ve skutečnosti.

Vysoké statné duby se před ní s naříkáním a sténáním klaněly, pomalu se rozestupovaly do stran, uklízely před ní z pěšiny tlusté sukovité kořeny a nadzvedávaly větve – jako by byla paní lesa. Kdesi nahore prozpěvovali ptáci. Za zvuku jejich radostného štěbetání si mladé stromy špitaly o něčem tajemném a jejich koruny se přitom nevědomky dotýkaly. Fini cestou narážela na nádherné obrovské květiny jasně růžové a třpytivě modré barvy. Jejich ploché středy byly obsypané pružnými okvětními lístky, jež připomínaly velkou slavnostní mísu, a linula se z nich nekonečně sladká vůně. Květiny se lehce pohupovaly na dlouhých štíhlých stoncích a otáčely své lhostejné, prázdné tváře za dívkou v barevném sarafánu.

Najednou z křoví vyběhl nějaký podivný človíček a rozeběhl se po pěšině. Fini zahlédla jen velkou holou hlavu se dvěma obrovskými jasně zelenými očima. Z dálky se človíček podobal gigantické brambore, jež poskakuje na muších nohách s velkými chodidly.

Fini okamžitě vyrazila za ním: za prvé byla zvědavá, kdo to je a kam tak spěchá, a za druhé se ve svých snech téměř nikdy nesetkala s lidmi, dokonce ani s tak zvláštními, jako byl tento.

Človíček Fini spatřil, zapištěl strachy a začal utíkat ještě rychleji, přičemž se pořád ohlížel. To se mu taky stalo osudným, protože si nevšiml vyčnívajících kořenů, takže se mu mezi nimi zaklínila jeho malá nožička.

„Ty jsi nemehlo,“ vytkla mu Fini a přiběhla k němu. „Počkej chvíli, já tě vysvobodím.“

Jenže človíček jí to asi nevěřil, protože pronikavě zavřeštěl a začal házet nohou ještě víc. Fini vmžiku objevila příčinu jeho strachu – řítil se na ni velký pták s lesklým černým peřím a mohutnými ostrými páráty. Vypadalo to, že ji chce napadnout, ale nakonec jen přistál vedle ní.

„Jdi mi z cesty, snotvůrce, to je moje kořist!“ zasyčel pták a ukázal dívce svou nahněvanou ženskou tvář orámovanou lesklými černými pery.

Svatozář z per Fini připomněla jednu populární herečku, která vždycky nosila moderní účes a měla namyšlený výraz se zlým pohledem v černých očích.

Pták si zřejmě Finino mlčení vyložil jako znak nepřátelství, a proto výhružně zamával křídly a dlouze zahvízdal. Byl to pronikavý, nepříjemný zvuk. Človíček začal žalostně vzlykat a ještě víc sebou házel. Fini se k němu přikrčila, aniž by spustila oči z ptáka, a hbitě vyprosila jeho ztuhlou nohu zpod kořenů. Človíček okamžitě pocítil závan svobody, a aniž by Fini poděkoval, skočil do kapradí.

„Vždyť jsi ho pustila!“ zasyčel pták a jeho tvář se zkřivila zlostí.

Znovu zamával křídly, ale Fini neustoupila – koneckonců je to jenom sen a to nejhorší, co se jí může stát, je, že se probudí.

„Proč ho chceš chytit?“ zeptala se ptáka a pak dodala: „Nepřišlo mi, že by s tebou chtěl mluvit, tak ho nech na pokoji.“

Pták ji překvapivě poslechl, složil svá křídla a upřel na Fini zrak.

„Kdyby nebylo našeho dlouholetého slibu sloužit snotvůrcům, dokonce takovým, jako jsi ty,“ zakřičel náhle, „už dávno bych tě rozšku-bal na kousky... Na malé kousíčky!“ a propukl ve zlostný, nenormální smích.

„Odleť!“ přikázala mu Fini a sama se své odvaze divila. „Jdi pryč!“

„Ještě se potkáme, ty drzounko,“ slíbil jí pták, ale pak se vznesl do vzduchu, rychle nabral výšku a zmizel na obloze.

Fini se nadechla. Zřejmě se jí právě podařilo uniknout vážnému nebezpečí a zlý pták jí nakonec neublížil. Co myslel tím, že ji nazval snotvůrcem? A co chtěl od toho malého chudáčka? Sny jsou někdy tak zvláštní...

Cesta vedla dál a lákavě se stáčela kamsi za obrovský dutý dub. Fini se proto rozhodla, že nebude dělat velkou vědu z toho, co se stalo, a vyrazí.

Zanedlouho se musela znovu zastavit, protože se jí před očima cosi zablýsklo. Bylo to něco, na čem se leskly stříbrné krůpěje rosy, které dohromady vytvářely objekt z tisíce diamantových slz. Korunami stromů prostoupil paprsek a tuto neobvyklou překážku osvětlil.

Na pěšině se vznášela lehká pavučina utkaná z těch nejjemnějších stříbrných vláken, která vypadala jako jemná krajka. Jednalo se o tkalcovské dílo zručného pavouka. Pavučina visela na nízké dubové větvi jako závěs a zakrývala průchod. Fini přemýšlela nad tím, že bude muset pavučinu obejít, ale to by musela jít přes kapradí a po střetu se zlým mluvícím ptákem se jí do temného křoví nechtělo – co když se tam také něco skrývá?

Fini přistoupila blíž a spatřila, že za stříbrnou pavučinou je cesta mnohem zarostlejší, jako by po ní už dlouho nikdo nešel. Co když to byla bariéra mezi dvěma sny? Fini pohltila vlna vzrušení. Pavučina vypadala jako lehká záclonka, ale když se jí dotkla prstem, zjistila, že je studená, tvrdá a těžká. Jako by zamrzla v led. Tudíž ji Fini musela roztavit.

„Směle do toho,“ vyslovila Fini a oběma dlaněmi se dotkla pavučiny.

V duchu si představovala, jak pavučina změkla a začala ve vzduchu vlát jako normální záclona. Pak poodešla stranou a její myšlenky se staly skutečností. Skutečností ve snu.

Fini mohla snadno projít pavučinou a vkročit na pěšinu. Pyšně si pomyslela, jak dobře už ovládá snomagii.

Jen byla škoda, že o tom nemůže nikomu vyprávět...

Zrovna, když Fini zpozorovala nízký cihlový plot, šlápla bosou patou na ostrý kámen. Vyjekla a začala poskakovat po jedné noze, ale rychle na bolest zapomněla, protože za plotem spatřila něco úžasného! Uprostřed bujných zelených keřů a rozkvetlých květinových záhonů se vinula barevná cestička z lesklých oblázků, v dále se od sytě modré střechy odráželo slunce a bylo vidět i na dům se světlemodrými zdmi a okny s bílými okenicemi.

Fascinovaná Fini pomalu kráčela podél plotu a přitom rukou nevědomky přejížděla po teplých cihlách. Najednou dlaň odtáhla, protože se píchla o vyčnívající trnitou větvičku drobných růží, které měly sněhobílou, rudou, světlemodrou, žlutou a fialovou barvu. Dívka nejprve užasla, že na jednom keři rostou pestrobarevná poupata, ale sama pak

lusknutím prstu vykouzlila několik světlezelených květů, aby byl keř ještě barevnější.

S úsměvem na tváři pokračovala dál, až konečně spatřila vysokou branku z tenkých kovaných tyčí se zdobenými kudrlinkami. Branka byla pootevřená. Za vysokým půlkruhovým obloukem, který byl opletený pestrobarevnými růžemi, vedla rovná a široká cesta s drobným barevným štěrkem.

Kdo tu asi žil?

Fini se vzrušením rozbušilo srdce, protože kromě človíčka podobného bramboře se s lidmi ve svých snech nepotkala. Hlavně aby to nebyla nějaká zlá čarodějnice, které posluhují vztekli černí ptáci s ženskými tvářemi, ale spíš přítel.

Teď by stejně Fini nic nevylekalo, nad vším totiž převažovala silná touha setkat se s majitelem nebo majitelkou domu. A tak odhodlaně prošla brankou. Rukou přejela po nerovném povrchu chladných kovových tyčí – musela se ujistit, že jsou opravdové a že jí brána rychle nezmezí před očima, jako se jí to ve snech někdy stávalo.

Kamínky pod jejíma bosýma nohama příjemně křupaly. Fini nepospíchala. Z dálky sytě modrá střecha vypadala jako obrovitánský pohádkový stan, ale jak se přibližovala, objevovala se velká tmná okna s otevřenými bílými okenicemi. Viděla dokonce část přístřešku nad vchodem a verandu na vyřezávaných dřevěných sloupech, které byly malebně opletené zelenými liánami s bílofialovými zvonečky.

Fininu pozornost náhle upoutal kulatý altánek uprostřed zahrady – jeho špičatá dřevěná stříška byla zdobená rubínově červenými a tmavězelenými listy vinné révy, které se leskly, jako by bylo zrovna po dešti. Dívka přistoupila blíž: uvnitř altánku stál kulatý dřevěný stůl a dvě proutěná křesla s polštáři. Ze stropu visela na provázku osmiboká lucerna s barevnými sklíčky, uvnitř které hořela malá rozteklá svíčka. Podobné lucerny visely v každém rohu, jen byly menší. Vypadalo to tu jako doma – bylo to útulné, ale zároveň tajuplné místo, a Fini blesklo hlavou, jestli by se tu nemohla zdržet a dát si třeba čaj. Konvice s hrnečky už ležela na stole na malém bílém

ubrousku a vedle nich stál proutěný košík s kulatými čokoládovými bonbóny.

Fini přišla blíž a rukou přejela po stole – staré dřevo bylo teplé a kvůli hrbolkům, odštipnutým místům a prasklinám měl hrubou strukturu. V altánku to hezky vonělo po jalovci se starým jehličím a plamen svíčky se příjemně třepotal. Fini se najednou hrozně zachtělo sednout si do křesla na měkký polštář a už nechtěla nikdy nikam jít...

Zrovna přemýšlela nad tím, jestli je možné usnout ve snu, když za jejími zády cosi zavržalo. Vyděšeně nadskočila a prudce se otočila.

Na cestě s drobným růžovým šterkem stálo houpací křeslo. Tmavě-modré proutěné křeslo se mírně kolébalo za zvuku tajuplného vrzání. Vypadalo, jako by z něj jeho majitel právě vstal – přes sedadlo a levou opěrku byl přehozený široký kostkovaný pléd, na kterém stál světle-modrý šálek a vedle něj ležela stará kniha s potrhanými stránkami.

Kdoví proč se Fini začala cítit trochu nesvá. Rychle ucouvla a vyšla ven z altánku na cestu, kterou tvořila mozaika z černých a bílých kamenů. Dívka po ní vyrazila směrem k obrovskému, zelenému keři ve tvaru srdce, pak proběhla mezi řadami kvetoucích hyacintů a náhle se ocitla u přístřešku nad vchodem.

Byl to nízký jednopatrový dům s kulatou boční věží, ve které určitě byly dvě místnosti (jedna nad druhou) a pod kopulí se zřejmě nacházelo podkroví. Nalevo opět upozorovala verandu s bílo-fialovými květy. Nad hlavním vchodem se tyčila půlkruhová prosklená terasa, za kterou vyčuhoval skleník s vysokými, hojně kvetoucími rostlinami.

Fini se neodvážila vstoupit do pootevřených dveří v přízemí – třeba majitel nechtěl, aby ho někdo rušil? Co kdyby si Fini všiml jako první a okřikl ji? Vydala se tedy dál po úzké pěšině z kulatých dřevěných plátů, která vedla podél zdi a lemovala dům.

Vedle zdí rostly obrovské keře hortenzií a pivonek s bílými a šeříkovými květy. Na dokonalých květinových záhonech se ve větru mezi trávou a drobnými květinami pohupovaly i tenké proutky, které byly zdobené podivnými kulatými předměty z nitěných sítěk, peříček a korálků. Vypadaly jako lapače snů – obdobné si teta Lisa věšela do

svého bytu, a dokonce Fini tvrdila, že se jí díky tomu zdají hezké sny. Možná měli v tomhle domě také rádi pěkné sny? Díky vánku ozdoby tiše cinkaly a znělo to, jako by drobounké křišťálové zvonečky lehce podřimovaly.

Fini se prstem dotkla jedné z těch podivných věcí a ta libozvučně zacinkala. Co kdyby si opravdu na chvíli lehla? Třeba na tyhle teplé prkenné schody, které byly vyhřáté od sluníčka... Ze všech stran na ni dýchalo ticho a klid... Vypadalo to, jako by z domu právě někdo odešel, ale přitom v něm ještě zůstávaly stopy po přítomnosti jeho majitelů.

Fini se posadila na schody pod přístřeškem a najednou si všimla staré lucerny s mírně zrezivělým kovovým tělem a skleněnými boky, která stála na dolním schodu. Uvnitř lucerny hořela tlustá světlemodrá svíčka. Vedle ní seděl na schodu malý človíček s hubenýma rukama a nohama. Byl velký asi jako kočka, ale vypadal jako brambora s neskutečně smutnýma očima. Fini připomínal človíčka, kterého chtěl ulovit zlý pták s ženskou tváří.

„Dobrý den,“ pozdravila ho dívka uctivě. „Vy tento dům vlastníte?“

Ale človíček podobný obrovské bramboře hleděl kamsi do dálky, přičemž lehce pohyboval svými tenkými prsty a tiskl si přitom svá hubená hrbolatá kolena.

„Promiňte, že jsem přišla bez ohlášení,“ pokračovala Fini. „Ale k vašemu domu vede taková kouzelná cesta...“

„Nevidí tě ani tě neslyší,“ pronesl najednou někdo seshora, nejspíš z verandy. „Je to tuláček, přišel sem z jiného snu.“

„Cože? Tuláček?“ znovu zopakovala Fini a užasle si človíčka prohlížela.

Když ten se najednou proměnil v červený balónek a uletěl.

„Ano,“ potvrdil hlas z verandy. „Vypadl ze svého snu a ztratil se. Z Údolí klidu se jich sem zatoulá hodně. Loví je driémy, to jsou draví ptáci vládců, víš o nich něco? Někteří snotvůrci kradou energii tuláčků, aby z ní mohli ptačí tkalci uplést nové sny, nové představy... Mohla bys jít blíž ke mně? Mám pocit, jako bych mluvila sama se sebou.“

Fini ochotně vylezla nahoru na verandu. V modrém proutěném křesle tam seděla dlouhá kostkovaná barevná šála a pletla sama sebe.

„Jmenuju se Fini,“ řekla dívka a snažila se přitom nepůsobit moc překvapeně. Vždyť tulácci vypadali jako obrovské běžící brambory a tohle je jenom, ehm... Mluvicí pletení.

„Vážně?“ Šála přestala kmitat svými jehlicemi. „Fini je tvoje hlavní jméno?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla Fini popravdě.

Rozhodla se, že se nebude ničemu divit. Tím spíš když kolem ní proletělo hejno malinkých zelených králíčků, kteří místo křídel mávali svými dlouhými ušima. Jeden z nich držel v tlapce malou dámskou kabelku.

„Tvoje jméno se mi zatím moc nelíbí, je trochu krátké,“ oznámila Šála a pokračovala v pletení. „Já mám deset jmen a nejkratší z nich je Šála-Která-Se-Sama-Plete. Jméno by mělo co nejvíc vyjadřovat naši osobnost, nemyslíš?“

Fini neurčitě zavrtěla hlavou. Vybabvila se jí totiž její hanlivá přezdívka Finek-lílek, která byla delší než její jméno, ale vyjadřovala mnohem méně. Ačkoliv občas jí taky připadalo, že jméno Fini je docela krátké.

„Máš ráda sny?“ obrátila se na ni Šála-Která-Se-Sama-Plete.

„Samozřejmě,“ odpověděla Fini bez přemýšlení. „Moc se mi tu líbí.“

„Takže ty si uvědomuješ, že jsi ve snu?“ vyzvíдалa Šála dál.

„Ano, pokaždé,“ přikývla dívka. „Ráda ve snech cestuju. Ale tohle je můj první sen, ve kterém si s někým povídám. Většinou bývám ve snu sama...“

„A proč tu jsi ráda?“

Fini se zamyslela.

„Asi proto, že můžu kouzlit. Ve snu můžu vytvořit cokoliv.“

„Inu dobrá... Ale proč ráda kouzlíš?“

Šálu její odpověď zřejmě opravdu zajímala, protože znovu přestala plést.

Fini se rozhlédla kolem sebe. Z nejbližší jabloně pomalu slétávala na zem jablka, jako by to byla peříčka. Na každém z nich seděla víla

a jejich tichý, jiskřivý smích se rozléhal po celé zahradě. Po barevné cestě pochodovali v řadě vrabci se zvednutými tenisovými raketami.

Teta Lisa říkávala, že ty nejtěžší otázky si vyžadují ty nejsnadnější odpovědi a ještě jednodušší, ale rozhodné činy. A Fini tetě Lise vždycky důvěřovala.

„Kouzla dělají lidi šťastnými,“ řekla. „Alespoň já si to tak myslím.“

Z nějakého důvodu nastala trapná pauza. Šála ve svém proutěném křesle strnula. Fini nabyla dojmu, že si ji pozorně prohlíží každíčkým svým čtverečkem.

Aby nebylo takové ticho, zeptala se jí:

„Promiňte, nejste náhodou prosím majitelkou domu?“

„Kdepak, to ne!“ zasmála se Šála a znovu začala nasazovat očka na jehlice.

Najednou podlaha na verandě zavržala, prkna se zakymácela, cosi v Domě zahřmělo, zakutálelo se, zařinčelo a ozvalo se ohlušující kýchnutí.

„Dům trochu nastydl,“ prohlásila Šála-Která-Se-Sama-Plete. „Víš, on už dlouho neměl dobrou horkou kávu... A počasí je v poslední době zamračené, buď prší, nebo sněží... Ovšem dnes je hezky.“

„Mně se tu moc líbí,“ souhlasila Fini. „Taky mám ráda kávu s mlékem a s kousíčky mandlí. Třeba by zachutnala i Domu? Dělává ji moje teta, můžu ji poprosit, aby mě to naučila.“

Šála odhodila jehlice a narovнала se, jako by seděla na ramenou neviditelného člověka.

„Proč ne,“ řekla. „Ale nezapomeň pak šálek s kávou nechat na krbové římse v obývacím pokoji. Uvidíme, co se stane.“

„Jenže teď nemám žádné mandle,“ povzdechla si Fini. „Ale třeba bych je mohla vykouzlit...“

„Raději přijď znovu,“ odvětila Šála. „A víš ty co? Říkej mi prostě Šálo. Pak si budeme rovni jako přátelé.“ A pustila se znovu do pletení.

Fini přikývla, rozloučila se a odešla z verandy.

Šála se jí velmi zalíbila a ráda by si s ní znovu popovídala. Ale teď už bylo skutečně načase jít domů... Fini si s překvapením uvědomila,

že se jí z této nádherné zahrady plné květinové vůně a kouzelného vílího smíchu vůbec nechce pryč.

Náhle její pozornost vyrušilo šustění v křoví – pod větví se tam cosi pohupovalo a vypadalo to, že se něčemu chichotá.

Dívka pozorně tento zvuk následovala, ale sotva stihla udělat pár kroků, vrhlo se jí pod nohy malé modré zvířátko se zubatou tlamou. Za stálého chichotu se střemhlav vyřítilo na cestu, jedním skokem přeskočilo verandu a zmizelo v Domě. Fini stihla rozeznat jen velké uši se světlemodrými štětečky.

„Chechtálku!“ vykřikla Šála. „Okamžitě se přestaň smát, nebo vyplašíš všechny tuláčky! A já jsem si také zrovna chtěla zdřímnout.“

Smích ustal. Kolem Fini se proplazil stříbrný řetěz a za ním se po zadních tlapách potichounku plížila černá kočka v bílých plesových šatech.

To už bylo příliš i na Fini. Ale stejně se ze zvědavosti vydala stejnou cestou. Očekávala, že za zatáčkou se střetne s tou podivnou kočkou, ale narazila jen na zlomenou větev obrovského šeríkovitého keře.

Nalomená větev vůbec nezapadala do jinak dokonalého vzhledu zahrady. Její listy byly povadlé a zežloutlé, květy měla smutně zavinité a z místa, kde praskla, skapávala míza. Zdálo se, že šerík pláče.

Fini se zamyslela. Samozřejmě by se mohla pokusit jeho zranění zahojit. Ale pokud špatně odhadne svou sílu, probudí se. A kdo ví, jestli tu zahradu znovu najde...

Ale šerík pořád naříkal a nadále z něj krvácela žlutá míza. Byl to natolik neúnosně smutný pohled, až to Fini nevydržela a odhodlaně přiložila své ruce na zlomenou větev. Brzy v dlaních ucítila živé teplo – to se keř radoval z jejího léčivého doteku. Během chvilky se větev napřímila, její listy se zatřepaly a znovu zazelenaly, květy rozkvetly a radovaly se z nového života.

Jemná vůně šeríku se linula zahradou a nad větvemi poletovali motýli. K Fininu překvapení se pod vyléčenou větví objevili tři tulácci, sedli si vedle sebe a okamžitě usnuli v hedvábně měkké trávě. Pak přišlo morče v černých brýlích s knihou *Jak se stát jednorozcem*.

Přísně se na Fini podívalo, usadilo se pod keř dál od tuláčků, přehodilo si nohu přes nohu a otevřelo knihu.

„Tohle je stejně podivuhodné místo,“ vyslovila Fini nahlas.

Na důkaz jejích slov se ze zimolezu vynořil jelen, kterému se na slunci lesklo zlaté rozvětvené paroží a kopyta. Podíval se na Fini svýma vlhkýma tmavěhnědýma očima a znehybněl, jako by si ji pozorně prohlížel. Přes rozvětvené parohy měl nataženou tenkou stříbrnou pavučinu, nad kterou poletovali motýli s rudými křídly. V pavučině uvízlo několik listů a větviček, ale také všelijaké klíče, trsy trávy, úlomky krystalů, a dokonce i lahvičky s různými kapalinami, díky kterým jelen působil jako malebný obraz.

Jelen nečekaně sklonil hlavu dolů – vypadalo to, že Fini zdraví. Dívka mu pozdrav opětovala a udělala pukrle jako v historickém filmu. Pak si vzpomněla, že v kapse jejího sarafánu už dlouho leží rohlíček plněný jahodovým džemem, který upekla teta Lisa. Fini je zbožňovala a vždycky nosila pár kousků s sebou, aby si mohla kdykoliv zlepšit náladu. Vytáhla rohlíček z kapsy a nabídla ho jelenovi. Ten přišel blíž, aby si nabízené pohoštění lépe prohlédl. Pak zabořil svůj vlhký nos do dívčiny natažené ruky, opatrně si vzal rohlíček do tlamy a jedním hltém ho snědl.

„Je moc dobrý, že?“ ujistila se Fini. „Omlouvám se, ale mám jenom jeden.“

Jelen znovu sklonil hlavu. Fini postřehla, že ve stříbrné pavučině uvízl mezi různými poklady i zářivý javorový list ohnivě červené barvy, který byl velmi krásný. Jelen netrpělivě přešlapoval z jedné nohy na druhou a neustále skláněl hlavu níž, jako by Fini vybízela k činu. Fini odvážně natáhla ruku a vytáhla si z pavučiny javorový list, který se jí tak líbil.

Zatímco dívka dumala nad tím, co to má znamenat, jelen se napřímil, dupl svým zlatým kopytem, prudce se otočil a zmizel v nedalekém křoví.

Fini si list se zalíbením prohlédla – tvořilo jej pět rudých „peřiček“ s ostrými zubatými konci a tenoučkými zlatými žilkami a vypadal,

jako by byl posypaný zlatým prachem. Ve středu listu zářilo stříbrné písmeno F, jehož spodní konec plynule přecházel ve špendlík.

Fini si automaticky vložila javorový list do kapsy svého sarafánu a pokračovala dál v naději, že zažije ještě něco zajímavého. Už si na tohle místo začínala zvykat a znovu jí hlavou proběhla myšlenka, že by teď byla škoda se probudit. Mrzelo by jí, kdyby znovu nedokázala najít cestu, jež vedla do téhle úžasné zahrady, a nesetkala by se se Šálou-Která-Se-Sama-Plete, tuláčky a veselým Chechtálkem...

Avšak dívčiny smutné myšlenky se rozplynuly ve chvíli, kdy zabočila za vysokým bílo-růžovým stromem.

Dívka vešla na prostornou terasu se starou dlaždicovou podlahou, na které se už podepsal čas – dlaždice byly na mnoha místech popraskané a zlomené a nízká tráva se zeleným mechem prorostly zpod dlaždic skulinkami ven. Tohle určitě byla ta nejzanedbanější část zahrady. Pod starou jabloní tekł potok, který vedl až ke kraji stráně, a podle zvuku Fini odhadovala, že voda padá kamsi dolů.

Fini se přiblížila, aby se přesvědčila, zda je svah skutečně tak vysoký. Byl vysoký tak moc, že se jí z toho dokonce zatočila hlava. Naštěstí tam stál malý dřevěný stůl a vedle něj dvě židle s prkenými opěradly. Dívka si na jednu z nich sedla.

Skoro k ní přimrzla, protože se jí odkryl velkolepý výhled, ze kterého se jí zatajil dech. Kdesi v dáli vykukovaly zpoza měkkých přirovných mraků ostré vrcholky hor, dole se třpytily zelenomodré hladiny obrovských jezer a na břehu fosforeskovaly oranžové střechy domů, přičemž vypadaly jako světelný řetěz.

„Kéž bych sem mohla chodit častěji!“ vydralo se Fini z úst.

Ještě nikdy se necítila tak šťastně jako teď. Bylo to, jako by najednou pohlédla do hloubi svého srdce a objevila to nejskrytější tajemství...

Ráda by tu zůstala navždy, ale Fini věděla, že musí odejít. Sebrala veškeré své odhodlání, vstala ze židle, ale znovu zaváhala.

Vpravo pod svíslou kamennou zídka stál na velkém plochem kameni křišťálový džbán s pohárkem. Fini k němu přistoupila a s radostí se napila. Voda byla chladná a velmi osvěžující, až dívka na chvíli

zapomněla, že se nachází ve snu. Rozhodla se, že o tomhle úžasném domě musí říct rodičům, sourozencům a samozřejmě tetě Lise. Přála si, aby tu všichni mohli společně bydlet...

Pak Fininy zvědavé oči zpozorovaly, že nalevo od terasy, hned za kamenem s křišťálovým džbánem, je zdobená kovaná brána. Za ní zahlédla úzké schody, které vedly kamsi dolů mezi husté keře růží a oleandrů. Copak tam asi bylo?

Najednou zaslechla něčí tiché, šoupavé kroky. Prudce se otočila a málem vrazila do stařenky, která nesla obrovskou kytici barevných růží ve světlemodré váze.

„Jejda... Dobrý den!“

„Jak ses tady ocitla, děvenko?“ podivila se stařenka.

Fini usoudila, že to zřejmě bude majitelka domu.

„Normálně jsem přišla,“ odpověděla. „Máte moc krásný dům se zahradou,“ dodala dívka zdvořile. Sice nebyla uvnitř domu, ale nepochybovala, že je taky plný kouzelných věcí. „Jsem tu poprvé.“ Fini přišlo důležité její situaci objasnit.

„Je to výjimečné místo, které je utajené a schované před cizíma očima,“ zareagovala stařenka. „Kupříkladu Dům má velmi komplikovanou osobnost. Trvalo mi dvacet let, než jsem si získala jeho důvěru... A tebe pustil dovnitř hned. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Fini.“

Stařenka opatrně položila vázu s růžemi na stůl, načež si urovnala své dlouhé lněné šaty s páskem a tenkými bílými krajkovými pruhy. Byla štíhlá jako dvacetiletá dívka, ale obličej a krk jí už dávno zbrázdily hluboké vrásky. Z jejích jasně modrých očí byl patrný přísný, vážný a nešťastný pohled.

Fini upřela zrak na lem stařeččiných šatů a podivila se, že z něj vyčuhuje chundelatý pruhovaný ocas, který se podobal kočičímu ohonu.

„To je nádherné jméno,“ laskavým hlasem pronesla stařenka a posadila se na židli. „Já jsem paní Zahradníková, ale říkej mi klidně jen Zahradnice.“

„Tak dobře.“

„Fini... A jaké je tvoje celé jméno? Musíš se ve snu nějak jmenovat.“

Fini se zamyslela. Rodiče jí dali jméno Finista, tak to měla uvedené i v rodném listě. Její matka se dokonce svěřila tetě Lise, že jméno zaslechla ve snu a moc se jí zalíbilo. Ale od té doby, co její mladší dcera spí několik týdnů bez probuzení, jí začala říkat krátce Fini.

„Takže Finista,“ spokojeně pronesla Zahradnice poté, co se jí dívka svěřila s příběhem. „Ano, to je krásné jméno pro Říši snů... Řekni mi, Finisto, už ses prošla po zahradě? Copak se ti tam líbilo nejvíce?“

„Jelen,“ okamžitě odvětila Fini. „A ještě asi Chechtálek. Je legrační. A taky tulácci. A samozřejmě Šála!“

Zahradnice přikývla.

„Umíš si najít přátele,“ oznámila. „Vždyť ses už seznámila s Eduardem.“

„S Eduardem?“ ujistila se Fini. „Takhle se jmenuje ten jelen?“

„Samozřejmě. Eduard lidem většinou moc nedůvěřuje, protože lítají po zahradě a ničí dům. Nebo posílají driémy, černé ptáky s lidskými tvářemi, aby lovily tuláčky. Už jsi o driémách slyšela?“

„Myslím, že jsem jednu potkala cestou sem,“ přitakala Fini. „Chtěla ulovit tuláčka. Ale mně neublížila.“

Zahradnice se usmála, přičemž se jí v koutcích očí udělaly vrásky. Teď vypadala jako hodná babička. Jenom v jejích modrých očích se zračila skrytá síla a odhodlání svědčící o tom, že v životě prožila mnoho útrap.

„Vidím, že Eduard ti dokonce věnoval list japonského javoru snů?“ pokračovala Zahradnice a hleděla přitom na kapsu Fininých patchworkových šatů. „Je to tvůj měsíční symbol, což je neobyčejný předmět... Tuhle brož měj vždycky u sebe, napoví ti, jestli spíš, nebo bdíš. V Říši snů je japonský javor většinou šedobílý a vypadá, jako by byl poprášený stříbrným prachem. Zato v reálném světě je list rudý jako teď. Tato brož se změní pokaždé, když ucítí tvou rostoucí snomagicou sílu. A také si nezapomínej všítat jeho špičky!“ stařenka pozvedla ukazováček. „Pokud se špička rozsvítí, znamená to, že se stane něco důležitého. Ovšem když zčerná, hrozí ti nebezpečí.“

Fini se otřepala. Na tomto nádherném místě se jí vůbec nechtělo přemýšlet o nějakém nebezpečí. Také ji velmi překvapilo, že Zahradnice ví, co má v kapse. Že by viděla skrz ni?

„Nebo jsou tvoji přátelé v nouzi,“ pokračovala Zahradnice. „Řekni mi, Fini, máš nějaké přátele?“ Dotaz dívku zaskočil.

„No, ne tak docela,“ zarazila se.

„Jak to myslíš *ne tak docela*?“ pozastavila se nad její odpovědí Zahradnice. „Kamarády buď máš, nebo nemáš.“

„Teď se s nikým nekamarádím,“ přiznala Fini. „Protože mi všichni dávají hrozné přezdívky. Mám sestru a bratra. Ale i oni si myslí, že jsem podivínka... protože mám tyhle dlouhé sny.“

Zahradnice se na Fini s pochopením usmála.

„Nic si z toho nedělej, Finisto. Je to proto, že ses ještě nesetkala se stejnými podivíny, jako jsi ty sama... Řekni mi, ty už se dlouho procházíš ve snech?“ položila jí další otázku.

Fini zrovna sledovala šneka velikosti kola bicyklu, jak pomalu pluje ve vzduchu. Šnek si na své cestě zřejmě něco potichu prozpěvoval a pak zničehonic za radostného křiku žuchnul do vodopádu, který šuměl za útesem.

„Vy to taky vidíte, že jo?“

„Co mám vidět, drahá?“

„Obrovského šneka, víly na jablkách, zelené králíčky... Tady v zahradě je tolik neobvyklých věcí!“

„Vidím více, než si myslíš, ale méně, než vidíš ty,“ nečekaně konstatovala. „Všechno záleží na tom, z jaké strany se na to podíváme – jestli z mé, nebo tvé.“

Fini se zmateně poškrábala na hlavě.

„Chcete tím říct, že každý člověk vidí jednu a tu samou věc jinak?“

„Samozřejmě! Proto je svět tak zajímavý. Hlavně sny, ve kterých se lidé potkávají se svými vlastními fantaziemi.“

„Asi máte pravdu...“

„Už jsi zkusila něco vytvořit?“ opět se jí zeptala Zahradnice, přimhouřila oči a se zájmem očekávala odpověď.

„Ano, už mnohokrát!“ rozzářila se Fini, protože konečně dostala možnost si o „snomagii“ s někým promluvit, ale pak upadla do rozpaků. „Vlastně se mi někdy nepodaří vykouzlit to, co si představuju. Například když chci postavit zámek, tak se z toho stane vědro s jahodami. Nebo když letím na drakovi, promění se v želvu a spadneme. Naštěstí jsem se včas přeměnila v rybu.“

„Takže ty pokaždé spadneš do vody?“ uznale pokývla hlavou Zahradnice.

„Někdy stihnu ten pád zpomalit,“ ochotně vysvětlila Fini. „Narostou mi křídla nebo přistanu na zemi v balónu.“

„A to ses naučila sama?“ pokračovala ve zpovědi Zahradnice. „Řekni mi, Finisto, máš nějakého mentora? Učitele?“

„Učitele samozřejmě mám,“ souhlasila Fini. „Učí mě zeměpis, fyziku, algebru a geometrii... Ale v reálném světě nikomu o svých snech nevyprávím. Považovali by mě zase za blázna...“

„Tak něco vytvoř prosím,“ přerušila ji Zahradnice. „Udělej mi třeba čaj.“

Fini se ušklíbala, tohle bylo ze všeho nejjednodušší. Přitiskla dlaně na neviditelnou kouli – takhle to dělala vždycky, když chtěla něco vytvořit – a na stole se objevila břichatá červená konvice s bílými puntíky. Z úzkého hrdla se vyvalil oblak páry a vmžiku zavála vůně čerstvé máty. Dívka pohotově vykouzčila také tři hrnky a táč s rohlíčky. Co kdyby se tu zastavil Eduard?

Zahradnici to potěšilo.

„Máš talent,“ poznamenala. „Ale chybí ti znalosti a máš se toho ještě hodně co učit. Však se podívej, tvoje konvice se pořád snaží změnit svůj tvar.“

A z nějakého důvodu se konvice opravdu vytáhla nahoru a připomínala vodovodní kohoutek. Z něj se ven draly velké kapky, které se měnily v hrnky, a odlétávaly do zahrady.

„Jsi opravdu zvláštní dívka,“ řekla Zahradnice.

„Moje babička Elvíra tvrdí, že takové zvláštní dívky, jako jsem já, už v přírodě nejsou,“ postěžovala si Fini. „A připadá mi, že máma

s tátou s ní souhlasí... A to nemluvím o své sestře, bratrovi a jeho kamarádech.“

Najednou se na ni Zahradnice vlídně usmála. V koutcích jejích jasně modrých očí se znovu vytvořila pavučinka vrásek.

„Zapamatuj si, Fini, že tvá rodina je ti oporou, musíš jí za jakékoliv situace věřit. Vždycky budou stát na tvé straně, i když ti to neříkají. Může ti připadat, že jsou na tebe rodiče přísní, že je nezajímáš a že nerozumí tvým koníčkům... Ale vždycky tu budou, aby tě opatrovali a ochraňovali, protože tě mají rádi. Stejně jako tvoje babička, sestra a bratr. Proto se musíš naučit svůj sen kontrolovat, aby se o tebe už nemuseli bát.“

Fini na ni překvapeně pohlédla. Tak oni se o ni bojí?

„A nezapomínej, že Eduardův dárek jsi dostala z nějakého důvodu.“ Stařenka ukázala na kapsu jejího sarafánu. „Díky javorovému listu budeš vždycky vědět, jestli se nacházíš ve snu, nebo ve skutečnosti. Rozumíš tomu?“

Fini kývla hlavou na znamení souhlasu. Vždycky se chtěla naučit vstupovat do snu a vystupovat z něj podle své libosti. Třeba jí to teď konečně půjde?

Najednou její pohled padl na malou bránu, která byla napůl pokrytá listím a napůl květy zimolezu.

„Copak tam je?“ ukázala Fini. „Kam vedou ty schody?“

Stařenka se usmála, aniž by tím směrem otočila hlavu, a obrátila se na dívku s naléhavým výrazem.

„Pamatuj si, Fini, že v této zahradě je mnoho cest a labyrintů, které tě mohou zavést na nejrůznější místa. Některé z nich jsou velmi nebezpečné... Jednou z nich je právě cesta, na kterou se mě ptáš. Slib mi, že...“ Její modré oči se přiblížily a najednou v nich vynikly vertikální černé kočičí zorničky, což Fini trochu vyděsilo. „Slib mi,“ pokračovala Zahradnice, „že za jezerní bránu nepůjdeš, pokud to nebude nutné. Tyto schody vedou na velmi, velmi nebezpečná místa. Tady v zahradě budeš vždycky v bezpečí.“

Upřímně řečeno Zahradničino varování vzbudilo ve Fini ještě

větší zvědavost, ale usoudila, že ji poslechne, protože taková vážná dáma by o tom nemluvila nadarmo.

„A teď,“ pokračovala Zahradnice a odtáhla se, jako by se nic nestalo, „se musíš vrátit. Tvá rodina už na tebe dlouho čeká. Na viděnou, malá Finisto!“

Kapitola 3

VLASA VALENTINOVÁ

Jakmile se Fini probudila, okamžitě vystřelila do obývacího pokoje, kde celá rodina většinou snídávala. Měla takový hlad, že by snědla vlka i s chlupy. Nebo šneka o velikosti kola bicyklu. Až když dojedla namazaný chleba s máslem a sýrem, který ležel na talíři, všimla si, že ji celá rodina mlčky pozoruje. No samozřejmě, vždyť vstala jako poslední! Ale dneska bylo něco jinak... Její rodiče se tvářili velmi ustaraně a matka vypadala, že je hrozně unavená. Vlad a Ella, kteří bývali normálně upovídání, teď mlčky zírali na Fini, jako by viděli ducha.

Aby je nějak rozveselila, začala jim Fini vyprávět o svém nádherném nekonečném snu, ve kterém našla neobyčejný dům a zahradu, kde potkala ironickou Šálu-Která-Se-Sama-Plete. Jakmile se matka o Šále doslechla, kdoví proč se rozplakala a zakryla si dlaněmi svou tvář. Otec se zatvářil nešťastně a sklíčeně.

Uplynulo několik minut naprostého a nepřijemného ticha, když tu najednou vtrhla do bytu babička Elvíra jako vichřice a už ode dveří oznámila, že je načase přijmout radikální opatření. Tvrdila, že si od této chvíle vezme Fini do své péče, aby se vyhnuli dalším dlouhým snům. Po tomto oznámení zůstali dospělí v kuchyni a dlouho si o něčem šeptali. Ella tuhle napjatou situaci nevydržela, a tak šla ven s kamarádkami, zatímco Fini s Vladem se dívali na video v obývacím pokoji. Video bylo zajímavé, vyprávěli tam o cestování po Islandu, ale brzy ji přestalo bavit, protože bratr se na ni neustále otáčel a ptal se, jestli se jí nechce zase spát a jestli v tom svém divném snu neviděla světlo na konci tunelu.

Babička zanedlouho odešla, ale z odhodlaných tváří rodičů Fini pochopila, že v nejbližší době dojde k důležitým zvrátům.

První takovou změnou bylo to, že ji babička Elvíra odhlásila ze školy, což napřed Fini těšilo. Ale potom jí zakázali chodit ven – nesměla jít na procházku sama ani s kamarády, kterých už tak měla poskrovnu. Nedovolili jí ani navštěvovat divadlo, kino, kluziště nebo obchodní centrum. Dospělí se báli, aby Fini někde venku neupadla do hlubokého spánku.

Ze začátku ji doma často navštěvovaly děti ze školy, přičemž spoustu z nich Fini viděla poprvé. Většinou se všichni zajímali o to, jak je možné, že usnula na tři měsíce. Ale pak se rozneslo, že Fini onemocněla nějakou zvláštní chorobou, a dav zvědavců se najednou rychle vypařil.

Navzdory tomu všemu měla Fini zpočátku svůj nový život ráda. Představovala si sebe samu jako hrdinku z knížky nebo seriálu, která musí být zavřená doma, protože se chystá na svou velkou misi – třeba na let do vesmíru, aby objevila novou planetu. Připadala si tak hlavně

od chvíle, kdy přešla na domácí výuku a setkávala se s učiteli pouze v online režimu. Její matka jí na všechny školní předměty zajistila velmi kvalitní vyučující, takže se Fini po hlavě vrhla do studia: šprtala se algebru a fyziku, vyplňovala slepé mapy do zeměpisu, dělala pokusy do fyziky a chemie, učila se dějepis, procházela se ve virtuálních muzeích, a dokonce navštěvovala online výstavy v nejprestižnějších světových galeriích.

Jenže Ellu, se kterou sdílela společný pokoj, to rozčilovalo, takže si všem neustále stěžovala, že ji mladší sestra vyrušuje od důležité práce. Jako by Fini neotravovaly ty její stříhy, modely z látek a hromady encyklopedií o historické a současné módě, které se kupily i pod postelemi. Nemluvě o její speciální kruhové lampě a dalších hloupostech, které používala k natáčení videí, ty už dávno zabraly všechno místo v pokoji!

Fini toužila mít svůj vlastní koutek, kde by mohla být o samotě a dělat si tam, co chce! Dívka se ve vzpomínkách pořád vracela ke kouzelnému Domu, který viděla ve svém snu, k jeho nádherné zahradě, Šále-Která-Se-Sama-Plete, tuláčkům i tajemné Zahradnici. Jak ráda by tam zase strávila čas! Fini litovala, že tenkrát nevkročila dovnitř Domu, protože se jí o něm už nezdálo, ať už se tu skrytou cestu a vchod ze stříbrné pavučiny snažila najít sebevíc.

Kromě toho ji už unavily starosti, které měla v reálném životě. Babička Elvíra se Fini neustále vyptávala, jak se cítí, jestli spí dobře, kolik hodin a co se jí zdá. Dokonce jí přikázala, aby si vedla deník! Jestli předtím Fini ráda vyprávěla zážitky ze svých fantastických snů, tak teď se o ně raději s nikým nedělila. Jen s tetou Lisou.

Rodiče ji obklopovali srdečnou péčí, ale jejich přehnaná starostlivost Fini otravovala. Neustále ji posílali do obývacího pokoje za jejím bratrem a jeho kamarády, aby se Fini doma tolik nenudila. Ale ji to vůbec netěšilo, protože kluci se bavili hlavně o sportu a pořád se dívali na ty jejich hloupé turnaje, mistrovství a nesmyslné akční filmy. Kromě toho bratra štválo, že mu rodiče permanentně vnucují jeho mladší sestru, a přestal se jí zastávat, když jí Gleb a ostatní kluci hanlivě přezdívali Finek-lilek.

Gleb a ostatní kluci ji dokonce zkusili několikrát vyslat do kuchyně, aby jim udělala sendviče nebo limonádu. Ovšem Fini je postrašila, že jim do jídla a pití přidá něco odporného, a pak ji celá parta začala ignorovat. Fini pokaždé strávila v obývacím pokoji jenom hodinu nebo dvě, a to jen proto, aby neurazila rodiče. Zvykla si brát s sebou blok a malovat do něj různé zajímavé předměty, které by pak mohla vytvářet ve snu.

Fini se samozřejmě spřátelila s nějakými lidmi z internetu, a dokonce se pokoušela vést svůj vlastní účet na instagramu, ale tenhle způsob komunikace ji moc nebavil. Ve chvíli, kdy si s kamarády začala povídat o tom, jak umí chodit ve snu a jaké zažívá podivuhodné příhody, všichni rychle zmizeli. Poté, co se jí v třídním chatu její bývalá kamarádka a spolužačka Lina posmívala za to, že má modré vlasy a že se Fini v dětství přejedla modré barvy, přetrhala se všemi pouta.

Po nějaké době jí online hodiny hrozně zevšedněly, přestalo ji bavit čtení, filmy, videa a hry a čím dál tím víc ji rozčilovali Vladovi kamarádi v čele s protivným Glebem. Takže Fini zůstala jen malba, ale ani ta jí nepřinášela takovou radost jako dřív. Jaký mělo význam dělat to, co měla ráda, když to nemohla sdílet s ostatními?

Z celé rodiny byla proti jejímu uvěznění jenom teta Lisa. Dlouho se dohadovala s matkou, otcem i babičkou a ujišťovala je, že si Fini prostě jenom ráda pospí, takže se z toho nemusí dělat takový problém. Ovšem babička Elvíra byla neoblomná a tvrdila, že dívka nesmí vyjít ven, aby neusnula někde uprostřed rušné hlavní ulice nebo aby v zimě nezmrzla v závěji! A tak musela teta Lisa ustoupit.

Fini nadále pokračovala ve tvoření svých vlastních snů. Nechala si narůst křídla, aby mohla létat společně s kouzelnými ptáky, pak tančila s hvězdami okolo Měsíce, který podřimoval pod perleťově bílou příkrývkou. Plavala v moři s mluvícími delfíny, hrála si na honěnou s porcelánovým nádobím nebo s drobounkými vílami poslouchala zvuk flétny, na kterou hrál velký smutný lev na balvanu uprostřed jezera. Živé představy přicházely jako lusknutím prstu, Fini se na ně ani nemusela usilovně soustředit. Ve snech čerpala nápady tak, že

složila dlaně, jako by v nich držela obrovský bazén s barevnými lentilkami. Někdy se proměnila v silnou vichřici z okvětních lístků růží nebo v rusalku se třpytivými modrozelenými šupinami. Jindy se jí zase zachtělo postavit si dům ze zmrzliny s čokoládovou střechou, aby ho mohla celý sníst. Její kouzla nikdy moc dlouho nevydržela, a docházelo tak k nepříjemným nehodám. Jednou se Fini z rusalky proměnila v malou rybičku nebo se zmrzlina přetavila v želé z kyselých bobulí, ale stejně to pro ni byla vždycky velká zábava!

Jediné, co Fini zaráželo, bylo to, že ve svých snech nepotkávala žádné živé osoby. Zprvu se pokoušela přivolat členy své rodiny, bývalé spolužáky nebo nějakého Vladova kamaráda (včetně nesnesitelného Gleba), ale bohužel se jí to nepodařilo. Říkala si, že se každý člověk asi nachází ve svém vlastním snu, a proto za ní nechce přijít.

Každý večer zavřela před spaním oči, představila si svůj sen a tím ho vytvořila – jako by malovala velký akvarelový obraz. Podobalo se to zvláštnímu, magickému rituálu a Fini si připadala jako opravdová kouzelnice! Vždycky se jí podařilo ocitnout se ve snu, který si v představách vytvořila. Některé její sny byly obrovské a vícerozměrné – ty vytvářela popořadě několik dnů nebo i týdnů.

Fini o svých experimentech nikomu nevyprávěla, protože nechtěla dospělé ještě víc děsit. Zároveň věděla, že Ella s Vladem by to vůbec nepochopili, přičemž její bratr by si z ní začal ještě utahovat.

Takže Fini měla své malé tajemství.

Ve dne pilně plnila povinnosti, které od ní rodiče očekávali, a v noci odcházela do říše snů. Postupem času ji její „noční dobrodružství“ uchvátilo natolik, že si své sny začala malovat i na papír.

Po nějaké době se jí ve snech konečně začaly objevovat i živé osoby. Najednou potkávala svého bratra, kterému se vždycky zdálo, že prohrává zápas s dvoumetrovým mužem s dlouhými černými vlasy. Občas se stalo, že Vlad šel do ringu bez kalhot, měl na sobě jenom trenýrky a všichni se mu smáli. Jednou přinesl nějaké zrzavé dívce kytici růží, ale ona se rozzlobila a omlátila mu ji o hlavu. Fini se novým snům celkem divila, připadaly jí zvláštní a cizí, jako by se na ně dívala ze strany,

přes sklo. Cítila se v nich jako nezvaný host, a když v nich chtěla vytvořit něco vlastního, bylo to pro ni velmi obtížné.

Jednoho večera pak zaslechla, jak Vlad vypráví Glebovi svůj sen o zrzavé dívce a kytici, přičemž ho nazval svou nejhorší noční můrou.

Právě tehdy si Fini uvědomila, že vstupuje do cizích snů. A také to, že její bratr je víc zranitelný a méně sebejistý, než to ve skutečnosti vypadá.

Jednoho dne se Fini dostala i do romantického snu tety Lisy, která u nich přespávala po poslední hádce s jejím snoubencem. Ve snu byla teta oblečená do bílých vzdušných šatů s balónovými rukávy, měla podivný kudrnatý účes, houpala se na houpačce ozdobené girlandou z růží a vesele se smála.

Fini zavítala také do snu své starší sestry Elly. Ta kráčela po pódiu, nesla si velké desky s nápisem *Diplomová práce, módní kolekce*, zatímco jí celé publikum tleskalo a všichni vstávali ze sedadel. Ella zářila štěstím a vděčně se divákům ukláněla.

Pokaždé, když se Fini dostala do snu někoho blízkého, byla z toho na rozpacích. Stačilo, aby si před spaním na někoho vzpomněla, a bylo jí naprosto jasné, že dnes zavítá do jeho snu. Proto večer v posteli Fini myslela jen na své tajné Království snů, kde veškerá fantazie patřila jenom jí a kde její snomagic sílila.

A pak, v patnácti letech, se jí desátého prosince zdálo o Vlase Valentínové.

Dívka vešla do třídy, byla oblečená do džínů a volného svetru a hlavu jí zdobil černý baret. Měla krátký chlapecký účes a v jednom uchu jí visela senzační dlouhá náušnice. Celá třída překvapením strnula, hlavně Fini. Dívka vypadala jako půvabný kouzelný pták a měla uhrančivé světlešedé oči s úzkými tmavými zorničkami.

„Tohle je Vlasa Valentínová, vaše nová kamarádka a spolužačka,“ představila ji učitelka. „Prosím, abyste na ni byli hodní a přijali ji mezi sebe... Vlaso, prosím, sedni si na nějaké volné místo.“

Nová dívka pomalu přejela svými kouzelnými očima po třídě a najednou se zastavila u Fini. Prošla uličkou mezi stoly a posadila se vedle ní.

„Máš bezvadný šaty,“ prohlásila.

Fini měla na sobě svůj oblíbený patchworkový sarafán.

„Děkuju,“ rozpačitě odpověděla Fini. Z nějakého důvodu jí chtěla vysvětlit, co znamenají: „Každý kus látky představuje část mého života. Jako by šaty byly poskládané z různých vzpomínek, něco jako osobní deník, víš?“

Vlasa přikývla na souhlas a z lesklého červeného batůžku si vytáhla sešity. Fini si všimla tetování na jejím zápěstí – hrnečku s hlubokými prasklinami, který vypadal, jako by byl slepený ze střepů. Co asi znamenal?

Začalo vyučování. Právě měli asi zeměpis, ale Fini si nebyla jistá. Věděla, že se nachází ve snu, a tak nevěnovala detailům moc pozornosti. Kromě toho pořád po očku pozorovala Vlasu.

Ovšem ta mlčela. Fini k ní stáčela svůj zrak čím dál častěji, protože nabyla takového zvláštního pocitu, jako by ji už někde viděla, nebo se s ní dokonce dobře znala.

„Nepotkaly jsme se už někde?“ rozhodla se, že se jí zeptá.

„Je to možné.“

„A kde?“

Vlasa vypadala, že tuhle otázku očekávala. Prudce se na Fini otočila. Její dlouhá náušnice se pohupovala doleva a doprava, čímž se korálky třpytily.

„Vždyť jsi přišla do mého snu.“ Podívala se Fini do očí. „Spíš řekni ty mně, jak jsi to udělala.“

Vtom se Fini probudila. A ještě dlouho ležela v posteli s očima otevřenými dokořán.

Následující den nad tím Fini neustále přemýšlela, cítila se, jako by si nemohla vzpomenout na něco důležitého. Tajemná nová dívka jí nešla z hlavy. Kde jen mohla tuhle Vlasu Valentinovou potkat?

Večer jí bylo tak smutno, že si ani nechtěla dát jablečný koláč, který odpoledne přinesla teta Lisa.

Za Vladem zase dorazili kamarádi z taekwonda a byla mezi nimi i dívka, která bratrovi ve snu omlátila kytici o hlavu. Vlad na ni pořád hloupě civěl, asi se do ní vážně zamiloval.

Fini měla tak špatnou náladu, že se s nimi ani nechtěla dívat na film. Obzvláště když byl v místnosti Gleb, který by se jí určitě zase posmíval.

Fini se zavřela ve svém pokoji a pokoušela se Vlase nakreslit z paměti, ale zjistila, že kromě visící náušnice z lesklých černých korálek si nic nepamatuje.

Před usnutím se Fini dlouho dívala do stropu a snažila se vypořádat se svými pocity. V tu chvíli si uvědomila, že jí chybí opravdoví kamarádi, kteří by chápali její zálibu ve snech, nevysmívali se její snomagii a brali Fini takovou, jaká je. Přesně tak o tom píšou v chytrých knížkách.

Vlase Valentinová jí připadala jako velmi blízká osoba, jako by se nejenom potkaly, ale i se dobře znaly. Fini měla pocit, že jsou důvěrnými kamarádkami. Nemohla to být imaginární přítelkyně? Fini se rozhodla, že se s ní musí znovu setkat a na všechno se jí pořádně zeptat.

Ale bohužel se jí žádný další sen o Vlase Valentinové nezдал.